

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Mgr. K. P., MBA**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Ivem Beránkem
sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2020, č. j. MHMP 988710/2020, sp. zn. S-MHMP 864111/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha – Dolní Počernice (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 5. 2020, č. j. 1177/19/PK-56 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena pořádková pokuta podle ust. § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve výši 500 Kč. Žalobce se rovněž domáhá zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. V žalobě nejprve žalobce uvádí, že mu byla prvostupňovým rozhodnutím uložena pořádková pokuta ve výši 500 Kč za závažné ztížení postupu prvostupňového orgánu při ústním jednání konaném dne 4. 5. 2020, kdy žalobce podle rozhodnutí rušil pořádek jednání neustálým vedením vstupováním do řeči oprávněné úřední osoby i ostatním přítomným, čímž způsoboval zmatek ve řízení. Žalobce dle prvostupňového rozhodnutí dále svévolně opouštěl místnost, telefonoval a trval na zodpovězení otázek svědkyní, které nebyly připuštěny, jelikož nesouvisely s řízením.
3. Žalobce namítá, že obě napadená rozhodnutí jsou nezákonná a svým chováním se v rámci zmíněného ústního jednání pouze bránil šikanoznímu a nezákonnému postupu prvostupňového orgánu. Žalobce má za to, že prvostupňový orgán postupoval v rozporu se zákonem a tudíž samotné rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty je nezákonné. Při ústním jednání konaném dne 4. 5. 2020 došlo podle žalobce k zásahu jeho práv a taktéž práv jeho manželky. Porušování spočívalo zejména ve výsledku účastnice řízení V. J., nar. X jakožto svědkyně, ačkoliv dle žalobce takový výsledek není přípustný, či v tom, že oprávněnou osobou nebylo žalobci a jeho manželce umožněno pokládat svědkům otázky bez bližšího odůvodnění. Obecně žalobce shledává, že celé řízení bylo stíženo zmatečností, která byla způsobena nesprávným vedením řízení.
4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě poukázal na ust. § 82 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který žalobci zakládá určitá práva v rámci řízení, dodal však, že je lze uplatňovat v mezích tohoto zákona a v rámci nepsaných pravidel slušnosti. Dále odkázal na zvukový záznam jednání. Jednání žalobce dle žalovaného hraničilo s šikanou svědků a úřední osoby J. Š., a proto je uložení pořádkové pokuty k zajištění účelu a průběhu řízení na místě (§ 62 odst. 1 písm. b) správního řádu). Podle žalovaného bylo důvodné i vykázání žalobce z místa konání úkonu dle § 63 odst. 1 správního řádu, které bylo provedeno Městskou policií hlavního města Prahy. Žalovaný neshledal, že by ze strany správního orgánu prvního stupně docházelo k šikanoznímu jednání, či jiným porušováním práv žalobce. Chování žalobce tudíž, dle žalovaného, nebylo oprávněné, jelikož se neměl čemu bránit. Vztah mezi rodinou žalobce a rodinou J. není relevantní při posouzení o uložení pořádkové pokuty. Žalovaný rovněž připomněl, že pokuta byla uložena toliko ve výši ve výši 500,- Kč, což je výše přiměřená všem okolnostem tohoto případu.
5. Žalobce následně v písemné replice ze dne 10. 6. 2021 uvedl, že odmítá tvrzení žalovaného, dle něhož jednání žalobce hraničí s šikanou svědků a úřední osoby, jelikož se dle jeho názoru jedná o jednostranné posouzení bez znalosti předchozí situace. Žalobce odmítá tvrzení, že by vykreslení situace týkající se sousedských vztahů nebylo relevantní, a to z důvodu, že předmětem řízení byla právě tato situace. Žalobce nadále trvá na tom, že jeho chování bylo pouhou obranou vůči praktikám správního orgánu prvního stupně, který dle žalobce postupoval v rozporu se zákonem.
6. Městský soud v Praze přezkoumal v žalobě tvrzenou nečinnost na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
7. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalovaný s takovým projednáním věci ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s § 51 s. ř. s.
8. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

9. Podle ust. § 62 odst. 1 písm. b) správního řádu *správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že navzdory předchozímu napomenutí ruší pořádek.*
10. Podle ust. § 63 odst. 1 správního řádu *toho, kdo nepřístojným chováním ruší pořádek při ústním jednání nebo ohledání na místě, popřípadě při jiném úkonu, může správní orgán po předchozím upozornění vykázat z místa, kde se úkon koná. Usnesení se vyhláší ústně. Správní orgán poučí vykazovanou osobu o následcích neuposlechnutí. Vykázání vynucují tytéž orgány, které provádějí předvedení podle § 60.*
11. Podle ust. § 60 odst. 2 správního řádu *předvedení na požádání správního orgánu zajišťuje Policie České republiky nebo jiný ozbrojený sbor, o němž to stanoví zvláštní zákon. V řízení před orgány obcí zajišťuje předvedení též obecní policie.*
12. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemusí soudy nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu přílehavě uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
13. Zároveň soud poznamenává, že podaná žaloba je na samé hranici projednatelnosti, neboť žalobce brojí proti způsobu provádění ústního jednání, který však na uložení pořádkové pokuty neměl žádný vliv. V daném případě se žalobce domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného a taktéž rozhodnutí prvostupňového orgánu pro jejich nezákonnost, a to z důvodu, že žalobce se pouze bránil šikanoznímu jednání prvostupňového orgánu a k uložení pořádkové pokuty a k vykázání z místa konání úkonu nemělo tedy vůbec dojít.
14. Ze spisového materiálu, zejména z audiozáznamu z ústního jednání a jeho přepisu, jednoznačně vyplývá, že žalobce skutečně narušoval jednání hlasitými výroky a vstupováním do řeči úřední osobě, čímž způsobil, že jednání nemělo obvyklý průběh. Dále rušil jednání tím, že svévolně opouštěl místnost a telefonoval své tehdejší právní zástupkyni. Tímto jednáním žalobce zjevně zavinil příčinu pro uložení pořádkové pokuty správním orgánem dle § 62 odst. 1 písm. b) správního řádu, a to až do výše 50 000 Kč. Prvostupňový orgán vzhledem k závažnosti a častosti rušení jednání tuto zákonnou možnost využil a žalobci, po předchozím upozornění na tuto eventualitu, uložil pokutu ve výši 500 Kč.
15. K tvrzení žalobce, že se jednalo o jednání, kterým se žalobce sám chránil proti šikanoznímu chování ze strany prvostupňového orgánu soud považuje za nutné

poznámenat, že ze záznamu ústního jednání ze dne 4. 5. 2020 a jeho přepisu nevyplývá, že by se správní orgán takového jednání dopouštěl. Odpovědná úřední osoba žalobce opakovaně žádala, aby přestal ústní jednání rušit a aby se držel předmětu jednání, od kterého žalobce často odbočoval. Kritika k chování úředních osob při tomto ústním jednání je tak lichá zejména z toho důvodu, že sám žalobce konflikty, které při jednání vznikaly, inicioval a odmítal uposlechnout pokynů odpovědné úřední osoby.

16. Co se týče vykázaní žalobce z místa úkonu, soud shledal, že takové vykázaní bylo v daném případě zcela na místě. Žalobce skutečně rušil pořádek při ústním jednání hlasitými projevy, telefonováním při jednání a svévolným odcházením z místa ústního jednání. Ačkoliv byl úřední osobou upozorněn na možnost vykázaní, žalobce ve svém jednání pokračoval. Správní orgán proto postupoval v souladu s ust. § 63 odst. 1 správního řádu a žalobce z jednání vykázal, a to s pomocí dříve přivolané Městské policie hlavního města Prahy, tj. v souladu s § 63 odst. 1 správního řádu a § 60. odst. 2 správního řádu.
17. V dané věci nejsou skutečnosti předcházející jednání, které žalobce uvedl, nikterak podstatné. Žaloba směřuje vůči rozhodnutí správního orgánu o uložení pořádkové pokuty, a jak již bylo zmíněno výše, tato pokuta byla uložena v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dokreslení situace o dění mezi sousedy (popsané i žalobcem v žalobě) tedy žádný význam na posouzení podané žaloby soudem nemá. Zároveň soud konstatuje, že byť by i probíhalo ústní jednání jakkoliv (v rozporu s právními předpisy/tendenčně/prováděno osobou podjatou/neuctivě ze strany správního orgánu), nelze tímto způsobem ospravedlnit vystupování žalobce při jednání a jeho soustavné rušení průběhu jednání. Žalobci se nabízí jiné prostředky nápravy nezákonného postupu správního orgánu, ať už se jedná o možnost podání stížnosti proti úřední osobě či způsobu provádění jednání dle ust. § 175 správního řádu nebo o řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku. Nelze se ztotožnit s postojem žalobce, že v případě nesouhlasu se způsobem vedení ústního jednání budou účastníci toto jednání narušovat a nevybíravě (zvýšenými hlasovými projevy, svévolným rušením jednání) se domáhat svých (domnělých) práv. Pro úplnost soud opakuje, že příčinná souvislost mezi způsobem vedení ústního jednání a uložením pořádkové pokuty žalobci, tak jak ji žalobce dovozuje, zde není. K uložení pořádkové pokuty vedlo právě nevhodné chování žalobce popsané prvostupňovým orgánem v jeho rozhodnutí. Skutečnost, že se žalobce takto choval v reakci na způsob vedení ústního jednání, je zde zcela irelevantní, neboť rušení jednání není způsob, jakým se v řízení před správním orgánem může účastník domoci nápravy závadného stavu.
18. Co se týče ostatních specificky vyjmenovaných porušení práv ze strany správního orgánu, které žalobce namítá, soud se těmito nezabýval, neboť jsou pro posouzení důvodnosti žaloby a uložení pořádkové pokuty (jak již soud uvedl výše) bezpředmětné. Pro stručnost soud přisvědčuje žalovanému, který se s totožnými námitkami vypořádal v napadeném rozhodnutí na stranách 2 a 3, na něž současně odkazuje. Konkrétní vypořádání se s těmito jednotlivými námitkami není, jak již bylo zmíněno výše, účelné k posouzení nezákonnosti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty.
19. Soud na závěr shrnuje, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou nezákonná. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, jak při uložení pořádkové pokuty, tak při vykázaní žalobce z místa úkonu, jak je podáno výše. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání, přestože se veskrze jednalo o námitky, které s uložení pořádkové pokuty nijak nesouvisely, a

z odůvodnění je seznatelné, jakými úvahami se žalovaný řídil a na základě jakých podkladů dospěl k závěru o oprávněnosti uložení pořádkové pokuty. Soud dále neshledal, že by ze strany prvostupňového orgánu docházelo k šikanoznímu jednání, či že by žalobci byla odepřena jeho práva (na základě spisových materiálů, konkrétně poté z přepisu zvukového záznamu ústního jednání ze dne 4. 5. 2020).

20. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že výše pokuty je přiměřená jak vzhledem k okolnostem, tak z hlediska jejího preventivně výchovného účelu vůči žalobci. Nejvyšší správní soud k pořádkové pokutě uvedl, že jejím účelem je obecně především umožnění efektivního (hladkého a nerušeného) průběhu řízení a zabránění průtahům či jiným problémům, které během daného řízení mohou vzniknout. Podle něj se „*ve své podstatě... jedná o donucovací prostředek procesní povahy, který je sankčního zaměření a který směřuje k naplnění smyslu a účelu prováděného řízení*“ (rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 69/2009-53). V tomto případě tedy bylo uložení pořádkové pokuty, vzhledem k výše uvedenému, na místě.
21. Závěrem soud uvádí, že neprovedl důkazy, které navrhoval žalobce v žalobě (výslech Ing K. P., potvrzení o invaliditě a průkaz ZTP žalobce, přípis JUDr. B. na MHMP a zvukový záznam a přepis z jednání pořízený obviněným), a to z důvodu nadbytečnosti. Správní spis obsahuje dostatečné podklady pro posouzení věci, mimo jiné i zvukový záznam z předmětného jednání a jeho přepis, z něž je jednoznačně patrné, jak žalobce svým jednáním narušoval řádný průběh ústního jednání. Nebylo proto třeba nařizovat výslech manželky žalobce, ani provádět další navržené důkazy.
22. Vzhledem ke shora uvedenému tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu